

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **I. K.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2004, č. j. 61 Az 107/2004 – 28, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM-1743/VL-10-08-2004, byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že během správního řízení o udělení azylu bylo nepochybně prokázáno, že žadatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se rodinným problémům na Ukrajině a rovněž vylovila přání legalizovat pobyt na území ČR. Správní orgán rozhodující ve věci shledal naplnění podmínek ustanovení 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, v platném znění, a žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně opravný prostředek (žalobu), ve které se domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí správního orgánu. Měla za to,

že v předchozím řízení o udělení azylu porušil žalovaný ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád), a to tím, že se její žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, ustanovení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl azylové řízení takovým způsobem, aby posílil její důvěru ve správnost jeho rozhodování, a proto žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za přesvědčivé, dále ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, když žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, § 46 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a o postupu správního orgánu, žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy, § 16 zákona o azylu, neboť žalobkyně se domnívá, že zde nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení azylu a konečně § 91 zákona o azylu. Pokud šlo o skutkové důvody, odkázala žalobkyně na svoji žádost o udělení azylu a ostatní spisový materiál vztahující se k její žádosti o udělení azylu. Na závěr své žaloby popsala důvody odchodu z Ukrajiny a podotkla, že je obětí obchodování se ženami a Česká republika ji nemůže vrátit zpět na Ukrajinu. Žalovaný podle jejího názoru v tomto směru neprovedl žádné šetření, a proto je jeho rozhodnutí zcela neplatné. Žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 28. 4. 2004 žalobkyně namítala absenci podpisu oprávněné osoby v napadeném rozhodnutí, což je podle jejího názoru v rozporu s ustanovením § 47 odst. 5 správního řádu a v konečném důsledku se nemůže podle ní jednat o správní rozhodnutí. Dále opětovně vytýkala porušení § 33 správního řádu a namítala, že se žalovaný nezabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Protože se žalovaný udělením tohoto azylu vůbec nezabýval, je podle názoru žalobkyně napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 32 správního řádu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 9. 2004, č. j. 61 Az 107/2004 - 28, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí soud konstatoval obsah správního spisu a uvedl, že z hlediska žalobkyní uváděných důvodů žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu. Důvody uváděné žalobkyní nelze podřadit pod důvody uváděné v ustanovení § 12 zákona o azylu. Dále uvedl, že provedenými důkazy obsaženými ve správním spise soud taktéž nezjistil žádné procesní pochybení či nedostatek důkazů potřebných pro rozhodnutí ve věci. Naopak žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci a pro své rozhodnutí si opatřil dostatek důkazů, na základě kterých mohl o žádosti žalobkyně kvalifikovaně rozhodnout. K námitce žalobkyně ohledně absence podpisu oprávněné osoby v napadeném rozhodnutí krajský soud uvedl, že lze souhlasit se žalobkyní, že rozhodnutí správního orgánu není zcela v souladu s ustanovením § 47 odst. 5 správního řádu. Krajský soud však v projednávané věci ve správním spise žalovaného zjistil, že se v něm nachází prvopis napadeného rozhodnutí žalovaného, který je podepsán vlastnoručně ředitelem odboru azylové a migrační politiky. Z uvedeného učinil krajský soud závěr, že pochybení žalovaného správního orgánu je takového rázu, že nezakládá takovou vadu řízení, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Za zcela nedůvodnou považoval soud námitku žalobkyně ohledně absence výroku o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Dodal, že z uvedených ustanovení nevyplývá povinnost správního orgánu rozhodovat o těchto otázkách v případě, že žádost žadatele o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná

podle § 16 zákona o azylu. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž uvedla, že ji podává ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s Namítala především, že se soud nezabýval žalobními body týkajícími závažných procesních pochybení žalovaného. Jednalo se o tvrzené porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, a dále § 46a § 47 správního řádu. Dále stěžovatelka opětovně namítala nesoulad správního rozhodnutí s ustanovením § 47 správního řádu, neboť není podepsáno oprávněnou osobou a nemůže mít tudíž účinky správního rozhodnutí. Upozorňovala na rozdílnou právní úpravu této otázky v občanském soudním řádu a ve správním řádu. Stěžovatelka také tvrdila, že uvedeným postupem by mohlo dojít k závažným vadám dalšího řízení, např. v případě, že by pro nedostatečnou identifikaci rozhodujících osob nemohl účastník uplatnit námitku podjatosti, když by v dané věci rozhodoval např. soudce, který původně jako zaměstnanec žalovaného rozhodnutí podepsal. Dále stěžovatelka poukázala na to, že stejnopis rozhodnutí správního orgánu, který jí byl doručen, nebyl vlastnoručně podepsán oprávněnou osobou ve smyslu § 47 odst. 5 správního řádu (v daném případě podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky MV ČR PhDr. T. H.), nýbrž toliko opatřeno úředním razítkem a podpisem osoby v rubrice „za správnost“, která není totožná s PhDr. H. Z této skutečnosti dovozovala, že rozhodnutí vydané správním orgánem je nicotné. Argumentoval dále, že vadu spočívající v absenci podpisu nemůže zhojit ani to, že ve správním spise je obsaženo rozhodnutí PhDr. H. podepsané. Toto rozhodnutí totiž bylo podle přesvědčení stěžovatelky fakticky vyhotoveno v azylovém středisku (mimo Prahu), ačkoli je v rozhodnutí uvedeno jeho vydání Praze. Podle přesvědčení stěžovatelky musel být stejnopis rozhodnutí bez vlastnoručního podpisu doručen stěžovatelce předtím, než PhDr. H. jiný stejnopis rozhodnutí (ten, který je založen ve správním spise) dodatečně vlastnoručně podepsal, neboť při současné praxi zasílání spisového materiálu mezi úřady není pravděpodobné, že by v krátkém časovém úseku mezi vydáním rozhodnutí a jeho doručením stěžovatelce mohlo rozhodnutí absolvovat cestu mezi azylovým střediskem a Prahou a zpět. V době doručování rozhodnutí stěžovatelce tedy oprávněná osoba (PhDr. H.) ještě neprojevila vůli, vyjádřenou v obsahu rozhodnutí správního orgánu, předepsaným způsobem. Další skutečností, která nasvědčuje uvedenému názoru stěžovatelky, je podle ní i to, že rozhodnutí, která jsou účastníkům doručována, se vždy doručují pouze s podpisem osoby, jež je zřejmě vyhotovila. I kdyby byl PhDr. H. s obsahem rozhodnutí, které následně podepsal, seznámen např. elektronickou poštou, nemohl mít možnost ověřit, zda stejnopis (bez jeho podpisu), který byl stěžovatelce předán, obsahově souhlasí s tím, co mu bylo elektronicky zasláno. Namítala také porušení ustanovení § 33 správního řádu, když jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjišťování. Nebyla upozorněna na skutečnost, že se žalovaný správní orgán chystá ve věci rozhodnout a nemohla se vyjádřit ke kompletní spisové dokumentaci nashromážděné správním orgánem jako podklad pro vydání rozhodnutí. Stěžovatelka na závěr namítala postup správního orgánu ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Uvedla, že posouzení žádosti o udělení azylu ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu nezbavuje správní orgán povinnosti přezkoumat, zda nejsou dány podmínky pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatelky ohledně nedostatku náležitostí

správního rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a jmenovitě na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2003, sp. zn. 59 Az 676/2003. Správní orgán neshledal důvody k přiznání odkladného účinku a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatelka dovolává právních důvodů kasační stížnosti vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím správním řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ustanovení § 12 zákona o azyl se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

V předmětné věci Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka podala dne 16. 4. 2004 žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že do ČR přijela v únoru 2004. Z Ukrajiny odjela ze strachu před otčímem, který ji nutil pracovat ve veřejných domech a musela mu odevzdávat veškeré peníze. V protokolu o pohovoru k žádosti o azyl ze dne 3. 5. 2004 dále uvedla, že důvodem odchodu ze země byla rodinná

situace a snaha o zajištění vlastního života. Násilné jednání otčíma nikde neohlásila, bylo jí líto své matky a domnívala se, že jí příslušné orgány či nevládní organizace nepomohou. O azyl dříve nepožádala, neboť o takovéto možnosti nevěděla. Se státními orgány ČR problémy neměla, bylo jí pouze uděleno správní vyhoštění za nelegální pobyt na území ČR. Na závěr uvedla a svým podpisem potvrdila, že nežádá doplnění a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasí.

Z takto zjištěného skutkového stavu vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud, a tyto orgány správně dovodily, že se nejedná o důvody vymezené § 12 zákona o azylu, neboť se nejednalo o pronásledování z tam vymezených důvodů; označené problémy stěžovatelky pod důvody azylově relevantní podřadit nelze.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem, neboť ani podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka neprokázala, že je pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Udělení azylu je však mimořádným institutem, který lze použít toliko na zákonem vymezené situace; situace stěžovatelky pod ně nespadá.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Shledal naopak, že zjištění učiněná správním orgánem vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl správním orgánem porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí správního orgánu bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že důvody kasační stížnosti tvrzené stěžovatelkou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) v posuzované věci dány nejsou.

Namítá-li stěžovatelka, že se krajský soud nezabýval jejím tvrzením, že správní orgán porušil ustanovení § 33 správního řádu, lze sice s její námitkou souhlasit, avšak uvedená skutečnost nemůže ovlivnit závěry Nejvyššího správního soudu o kvalitě napadeného rozsudku. Stěžovatelka se totiž mýlí, pokud se domnívá, že je povinností správního orgánu postupovat podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. Dnem vyhlášení zákona č. 223/2003 Sb. ze dne 26. 6. 2003 totiž platí, že na řízení o udělení nebo odnětí azylu se nevztahuje § 33 odst. 2 a oddíl 1 části čtvrté správního řádu (část třetí, bod 2 § 9 zákona o azylu v platném znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí). Uvedenou námitku tedy Nejvyšší správní soud za důvodnou nepovažuje.

Pokud jde o další námitku stěžovatelky, kterou odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. d), je třeba uvést, že ani v tomto případě Nejvyšší správní soud důvod pro podání kasační stížnosti neshledal. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnosti podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dovolává-li se stěžovatelka důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a krajskému soudu vytýká, že nepřezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu z hlediska dodržení procesních předpisů v řízení, které vydání napadeného rozhodnutí

předcházelo, je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud taková pochybení v postupu krajského soudu neshledal. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem, že dokazování ve věci nebylo provedeno dostatečným způsobem. K tomu podotýká, že správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován (obdobně viz rozsudek NSS 5 Azs 26/2003). Tímto způsobem správní orgán v případě stěžovatelky postupoval, přičemž ze spisu není patrno, a stěžovatelka to ostatně ani netvrdí, že by byla jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezována při sdělení důvodů azylu, jež sama uplatňovala. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

K námitce stěžovatelky ohledně absence podpisu oprávněné osoby Nejvyšší správní soud uvádí, že se zcela ztotožňuje s právním názorem, který k této otázce vyslovil krajský soud. Ve shodě s ním konstatuje, že tato vada není natolik závažná, aby mohla založit nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť jak již bylo výše uvedeno, součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra. Jakkoli je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stiženo vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, tak tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Jde o nezákonnost, u níž je třeba k žalobní námitce zkoumat, zda měla vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci. Taková námitka v žalobě byla vznesena a krajský soud se s ní vypořádal.

Stěžovatelkou uváděné hrozby plynoucí potenciálně z tohoto formálního pochybení žalovaného, například tvrzená možnost, že by ne zcela čitelně podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce, by byly zcela zásadní, pokud by k nim opravdu došlo. Pak by mohly založit vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. V daném případě však k naplnění takové hrozby nedošlo. Protože tedy z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatelky v řízení před krajským soudem a žádné zhoršení její celkové právní situace, nelze tuto vadu správního rozhodnutí chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti.

K námitce ohledně humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgán na případ stěžovatelky použil tzv. zkráceného řízení o azylovém právu, uplatňovaného na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Ve výroku napadeného rozhodnutí totiž žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, protože žadatelka uvedla pouze rodinné důvody. Uvedené posouzení ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu. Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemusel zabývat ani splněním podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu.

V posuzované věci rozhodnutí správního orgánu obsahuje pouze výrok o zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně neodůvodněné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V rámci odůvodnění se však správní orgán vyjadřuje v tom smyslu, že vzhledem k posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu,

již pro nadbytečnost neposuzoval splnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť aplikace těchto ustanovení se váže na ustanovení § 12 zákona o azylu, kterého v daném případě užito nebylo. Pokud z řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího – ale jen ve lhůtě podle odst. 2 téhož ustanovení – zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pro rozhodování o udělení azylu pro některý z důvodů předvídaných v ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona o azylu zjišťován není, stává se část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu (zabývající se důvody azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu) nadbytečnou ve vztahu k výroku podle § 16 zákona o azylu (a fakticky je s ním v logickém rozporu).

Pro stěžovatelku z toho však vyplývá, že v případě, kdy její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nemůže se v řízení o kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 14 zákona o azylu (stejně, jako by se nemohla dovolávat posouzení azylu podle § 12 zákona o azylu), neboť o této formě azylu nemohlo být v tomto typu řízení rozhodnuto.

Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem. Stěžovatelkou tvrzené skutečnosti nelze akceptovat jako důvody pro udělení azylu, neboť v jejím případě se nejedná o splnění azylově relevantních ustanovení zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud k výše uvedenému dodává, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmikoliv negativními jevy v zemi původu. Nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Vždy je třeba se zabývat podstatou tvrzených důvodů pro udělení azylu, kterými jsou v případě stěžovatelky zejména důvody osobní a ekonomické. Jakkoliv by tyto důvody byly závažné, nelze je považovat za důvody azylově relevantní. Ostatně nutno rovněž zdůraznit, že stěžovatelka se ani nedomáhala poskytnutí ochrany u příslušných orgánů domovského státu, jak již vyjádřil Krajský soud v Ostravě v odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení právních otázek soudem nepovažuje za nesprávné a důvod tvrzený stěžovatelkou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé

náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel s podanou kasační stížností úspěch neměl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu